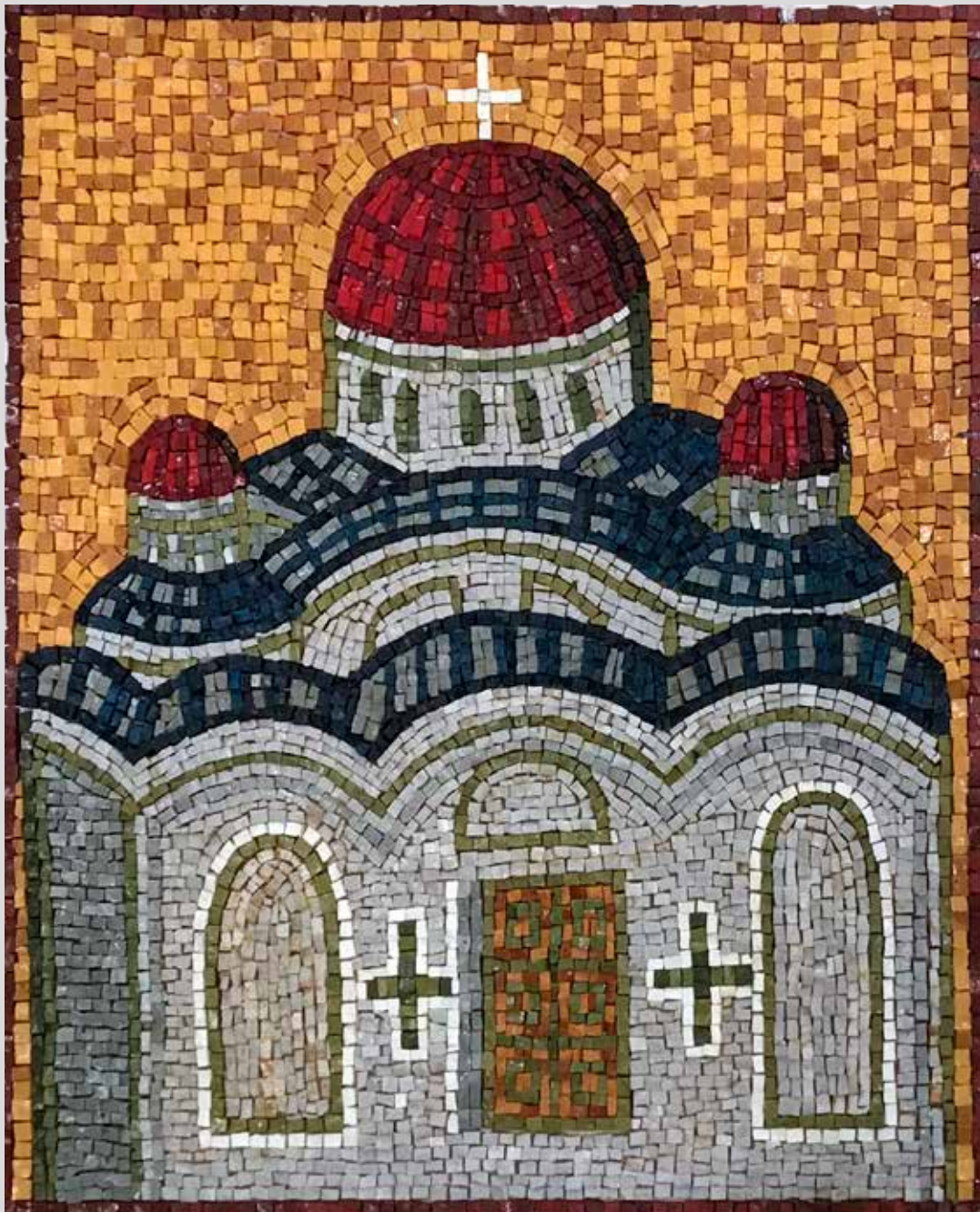

δημιουργία

ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΩΝ «Η ΘΕΟΜΗΤΩΡ» • ΤΕΥΧΟΣ 22 • ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2019

«Χριστούγεννα»

Τι φῶς καὶ χρῶμα κι ἐμορφιὰ
νὰ σκόρπιζε τ' ἀστέρι,
ὅπου στὴν κούνια τοῦ Χριστοῦ,
τοὺς μάγους ἔχει φέρει!...

Νᾶμουν τοῦ σταύλου ἐν' ἄχυρο,
ἓνα φτωχὸ κομμάτι,
τὴν ὥρα π' ἄνοιξ' ὁ Χριστὸς
στὸν ἥλιο του τὸ μάτι!
Νὰ ἰδῶ τὴν πρώτη του ματιὰ
καὶ τὸ χαμόγελό του,
τὸ στέμμα τῶν ἀκτίνων του
γύρω στὸ μέτωπό του.
Νὰ λάμψω ἀπὸ τὴ λάμψη του
κι ἐγὼ σὰ διαμαντάκι,
νὰ μοσχοβοληθῶ
κι ἐγὼ ἀπὸ τὴν εὐωδία,
πού ἄναψε στὰ πόδια του
τῶν μάγων ἡ λατρεία...
Ἄχ, ἄχ, χριστουγεννιάτικο
τῆς φαμελιᾶς τραπέζι,
πού ταίρι ταίρι ἡ ὄρεξη
μὲ τὴν ἀγάπη παίζει!
Τὰ ποτηράκια ἠχοῦν γλυκά,
λαμποκοποῦν τὰ πιάτα,
γύρω φαιδρὰ γεράματα
καὶ προκομμένα νιάτα!
Γάλλος στὴ μέση ὀλόξεστος
μοσχοβολᾷ, ροδίζει,
μοιράζει ἡ μάνα γνωστικά
καὶ τὴ χαρὰ σκορπίζει...
Καὶ νά, ἀρχίζει ἀκούραστη
ὁ πάππος ὀμιλία,
τῶν Χριστουγέννων
μιὰ γνωστὴ πανάρχαια ἱστορία...

Νᾶμουν τοῦ σταύλου ἐν' ἄχυρο,
ἓνα φτωχὸ κομμάτι,
τὴν ὥρα π' ἄνοιξ' ὁ Χριστὸς
στὸν ἥλιο του τὸ μάτι!

Κωστῆς Παλαμᾶς

1919-2019: 100 χρόνια από τη γενοκτονία των Ελλήνων του Πόντου

Η παρουσία των Ελλήνων στη θάλασσα του Πόντου χρονολογείται από την αρχαιότητα, καθώς η αναζήτηση χρυσού και άλλων μετάλλων έστρεψε το ενδιαφέρον των εμπόρων στη συγκεκριμένη περιοχή. Γύρω στο 1000 π.Χ. ιδρύονται εμπορικοί σταθμοί, οι οποίοι από το 800 π.Χ. και μετά μετατρέπονται σε μόνιμα οικιστικά κέντρα. Εβδομήντα πέντε ελληνικές αποικίες, μεταξύ των οποίων η Σινώπη, η Αμισός, η Τραπεζούντα, η Τρίπολη και άλλες μαρτυρούν την εδραίωση και άνθηση του ελληνικού στοιχείου στα παράλια του Εύξεινου Πόντου.

Κατά τη βυζαντινή περίοδο, στα χρόνια του Μεγάλου Κωνσταντίνου, ο χριστιανισμός είχε ήδη διαδοθεί στην περιοχή και η εκκλησία του Πόντου οργανώθηκε διοικητικά και αργότερα εξελίχθηκε σε μητρόπολη με δεκαπέντε επισκοπές. Πολλοί ναοί και μονα-

στήρια ιδρύθηκαν μεταξύ των οποίων ξεχωρίζουν ο Άγιος Ιωάννης Βαζελέων, η Παναγία Σουμελά, ο Άγιος Γεώργιος Περιστερώτας και άλλα. Μετά την άλωση της Κωνσταντινούπολης από τους Φράγκους και τον διοικητικό κατακερματισμό του Βυζαντίου ιδρύθηκε στον Πόντο η αυτοκρατορία της Τραπεζούντας από τον Αλέξιο Κομνηνό, η οποία χάρη στις πολιτικές και στρατηγικές ικανότητες των ηγεμόνων της ανέπτυξε μεγάλη δύναμη και ανέκοψε την τουρκική επέκταση προς τη Δύση ως την άλωσή της από τους Οθωμανούς το 1461. Τότε πολλοί Έλληνες μετοίκησαν σε γειτονικές περιοχές της Ρωσίας.

Παρ' όλες τις μετοικεσίες, ωστόσο, η πληθυσμιακή, κοινωνική και οικονομική δομή του Πόντου δεν αλλοιώθηκε. Οι Έλληνες παρέμειναν το κυρίαρχο στοιχείο και με όπλα τη θρησκεία, τη γλώσσα και τη μακραίωνη πολιτιστική παράδοση αντιστάθηκαν στην οσμική βία. Παρά τις ασφυκτικές πιέσεις που δέχτηκαν παρέμειναν στον τόπο τους είτε ως κρυπτοχριστιανοί –προκειμένου να διασώσουν τις οικογένειές τους και τις περιουσίες τους– είτε ως Νεομάρτυρες που υπέστησαν μαρτυρικό θάνατο λόγω της ανυποχώρητης στάσης τους στις προσπάθειες των Τούρκων να τους εξισλαμίσουν.

Στα μέσα του 19^{ου} αιώνα το δυσμενές κλίμα για τους υπόδουλους Έλληνες της Οθωμανικής αυτοκρατορίας άρχισε να υποχωρεί μετά από συνταγματικές μεταρρυθμίσεις –υπό την πίεση των Ευρωπαϊκών Δυνάμεων– οι οποίες εξασφάλιζαν την ισότητα όλων των κατοίκων της αυτοκρατορίας. Ο ποντιακός ελληνισμός πήρε ξανά στα χέρια του το εμπόριο όλου του Εύξεινου Πόντου και το μέλλον προβλεπόταν ευόλινο. Την οικονομική άνθηση ακολούθησε η πνευματική αναγέννηση. Το 1913 λειτούργούσαν στον Πόντο 1.401 σχολεία με 85.890 μαθητές σε σύνολο 697.000 κατοίκων.

Με την είσοδο της Ελλάδας στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο το 1917, οι Πόντιοι της διασποράς ξεκίνησαν αγώνα για τη δημιουργία αυτόνομης Ποντιακής Δημοκρατίας. Παράλληλα όμως αφυπνίστηκε και ο τουρκικός εθνικισμός. Μετά από την αποχώρηση της Ρωσίας από τον πόλεμο –λόγω επικράτησης των Μπολσεβίκων– οι Πόντιοι υπέστησαν διώξεις από τους Νεότουρκους και πήραν ξανά το δρόμο της προσφυγιάς προς τη Ρωσία για να σωθούν. Το 1919 (19η Μαΐου) μπήκε σε εφαρμογή το

σχέδιο της ολοκληρωτικής εξόντωσής τους από τον Μουσταφά Κεμάλ, στο πλαίσιο της εκκαθάρισης της Μικράς Ασίας από το ελληνικό στοιχείο. Μέχρι το 1923 θανατώθηκαν περισσότεροι από 353.000 Έλληνες του Πόντου (ποσοστό μεγαλύτερο του 50%). Οι μαρτυρίες όσων επέζησαν αποδεικνύουν περίτρανα το οργανωμένο εκ μέρους της τουρκικής κυβέρνησης σχέδιο γενοκτονίας. Οι εκποτισμοί, οι πορείες αμάχων προς το εσωτερικό της Τουρκίας, οι φυλακίσεις, τα τάγματα εργασίας ξεσήκωσαν πλήθος διαμαρτυριών και σε Ευρώπη και σε Αμερική αλλά δυστυχώς δεν εμπόδισαν τον αφανισμό

χιλιάδων ανθρώπων και τον ξεριζωμό όσων επέζησαν. Η ανταλλαγή πληθυσμών μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας με τη Συνθήκη της Λοζάνης το 1923 έθεσε την οριστική υπογραφή στο τέλος της μακραίωνης παρουσίας του ελληνισμού στην ευρύτερη περιοχή της Μαύρης Θάλασσας.

Μέχρι σήμερα η Τουρκία δεν έχει αποδεχθεί τη γενοκτονία των Ελλήνων του Πόντου. Όσον αφορά στην αναγνώρισή της από άλλα κράτη, λίγα είναι αυτά που το έπραξαν επίσημα: Ελλάδα, Κύπρος, Αρμενία, Ολλανδία, Σουηδία, Αυστραλία, Καναδάς και 12 πολιτείες των Η.Π.Α. Οι αγώνες των Ποντίων για δικαίωση συνεχίζονται.

Η 19^η Μαΐου, κατόπιν ψηφίσματος της ελληνικής Βουλής ορίστηκε ως ημέρα μνήμης για τη γενοκτονία του ποντιακού ελληνισμού.

κ. Μαρία Θεοδοσίου,
Φιλολόγος - Ιστορικός

Αφιέρωμα στην 28^η Οκτωβρίου

Μια γιορτή είναι πανηγύρι, ομαδικό ξεφάντωμα, κοινό γλέντι. Έκφραση εσωτερικής ελευθερίας, υπερηφάνειας και χαράς. Ακριβώς έτσι βίωσε την εθνική μας επέτειο της 28^{ης} Οκτωβρίου η Α' Λυκείου.

Παιδιά και καθηγητές εκφράσαμε με τη σχολική μας γιορτή τη χαρά και την υπερηφάνειά μας, γιατί ο λαός μας έστησε την άμυνά του κατά της όποιας μορφής φασισμού στα πρώτα χρόνια της δεκαετίας του '40.

Στους παππούδες και προπαπούδες μας, που τη δεδομένη στιγμή ηλεκτρίστηκαν από την αγάπη τους προς την πατρίδα και προσήλθαν, σε μεγάλο βαθμό εθελοντικά, να καταθέσουν τον εαυτό τους στην υπηρε-

σία και τη διαφύλαξή της, οφείλουμε ευγνωμοσύνη.

Επέλεξαν να μαρτυρήσουν για να παραμείνουν ελεύθεροι παρά να υποταγούν και να χάσουν την αυτοσυνειδησία τους και την αξιοπρέπειά τους.

Το ταπεινό μας ευχαριστώ καταθέσαμε με χαρά με το φετινό μας αφιέρωμα.

Και βέβαια, οι γιορτές ενώνουν τις εποχές και τις γενεές του λαού μας. Αυτό το βίωσαν τα παιδιά μας εφέτος πιο έντονα, γιατί επιμένοντας να παρουσιάσουν κάποιο θεατρικό έργο, θυμηθήκαμε –οι μεγαλύτεροι του σχολείου– το βραβευμένο έργο της ταλαντούχας παλιάς μας μαθήτριας Μαρίας Φωτιά.

Το έργο έχει τον τίτλο «Το γράμμα» και γράφτηκε το 1994. Με μεγάλη χαρά το παρουσιάσαμε, ζητώντας, βέβαια, την επιείκειά του κοινού μας, μια και ο χρόνος μας ήταν ελάχιστος.

Πρέπει να πω ότι το σχολείο μας είναι υπερήφανο που οι παλαιοί μαθητές μας διδάσκουν τους τωρινούς και οι τωρινοί το απολαμβάνουν... Ήταν πράγματι μια ξεχωριστή στιγμή που όλοι χαρήκαμε... Να, λοιπόν, πώς η στάση των Ελλήνων αγωνιστών μάς διδάσκει ήθος, μας συγκινεί, μας διεγείρει, μας διαπαιδαγωγεί...

κ. Βασιλική Παπαδοπούλου,
Φιλολόγος

«70 χρόνια Νίκος Σκαλκώτας»

Με αφορμή τη συναυλία από τα 70 χρόνια από το θάνατο του Νίκου Σκαλκώτα και στο πλαίσιο του συνεδρίου «Skalkotas today» μας δίνεται η ευκαιρία να γνωρίσουμε ή να θυμηθούμε τον συνθέτη και το έργο του.

Την Παρασκευή 29 Νοεμβρίου είχαμε τη χαρά να παρακολουθήσουμε μία συναυλία με έργα του Ν. Σκαλκώτα που δεν ερμηνεύονται συχνά στη χώρα μας. Είναι η τελευταία από μία σειρά επετειακών εκδηλώσεων μέσα στο έτος 2019 που οργάνωσε και φιλοξένησε το Μέγαρο Μουσικής Αθηνών. Υπό την μπαγκέτα του Στέφανου Τσιαλιή η Κ.Ο.Α. (Κρατική

Ορχήστρα Αθηνών) και ο καταξιωμένος σολίστας κοντραμπάσου της ορχήστρας Gewandhaus της Λειψίας, Μιχάλης Σέμσης μας ερμήνευσαν δύο από τα λιγότερο ανεβασμένα έργα του συνθέτη: το Κοντσέρτο για κοντραμπάσο και ορχήστρα (1942) και τρία μέρη από τη Συμφωνική Σουίτα Αρ. 2.

Στο πρώτο έργο βλέπουμε ξεκάθαρα την αγάπη και τη συνεχή ενασχόληση του συνθέτη με το είδος του κοντσέρτου. Ο σολίστας ανέφερε χαρακτηριστικά σε σχόλιό του για τη συναυλία «...η μεγαλύτερη πρόκληση είναι πως δυστυχώς δεν είναι

ολοκληρωμένο και στη διαδικασία μελέτης αναγκάστηκε να απλοποιήσω ορισμένα πράγματα σχετικά με το κοντραμπάσο. Είναι πολύ κρίμα που δεν μπορώ να κάνω αυτή τη διαδικασία με την επίβλεψη του ίδιου του Σκαλκώτα. Αυτή η δυσκολία, σε συνδυασμό με τις “άσχημες”, κακογραμμένες νότες, είναι οι δύο λόγγοι για τους οποίους το Κοντσέρτο δεν ακούγεται συχνά. Χαίρομαι ιδιαίτερα που έχω την ευκαιρία να προσπαθήσω να βρω τι ήθελε να εκφράσει ο συνθέτης».

Το αποτέλεσμα που μας χάρισαν οι μουσικοί της ορχήστρας καθώς και ο σολίστας ήταν τόσο ερμηνευτικά όσο και τεχνικά άρτιο και σε συνδυασμό με το ηχώχρωμα και τις χαμηλές συχνότητες του ιδιαίτερου αυτού οργάνου δημιούργησαν στο κοινό μία γεμάτη προκλήσεις ακρόαση.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

Ο Νίκος Σκαλκώτας (1904-1949) επάξια χαρακτηρίζεται ως ο εισηγητής νέων τάσεων στη σύνθεση της μουσικής, τόσο στον ελληνικό χώρο όσο και στον κόσμο της δυτικής λόγιας μουσικής του 20^{ου} αιώνα. Παρά τη σπουδαία αναγνώρισή του στο εξωτερικό, από το 1933 που γύρισε στην Ελλάδα, γνώρισε την αδιαφορία και την περιφρόνηση, με αποτέλεσμα να κλειστεί στον εαυτό του και να πεθάνει άσημος και στην αφάνεια. Πολλά χρόνια μετά, το έργο του αναγνωρίστηκε και στην Ελλάδα.

Ο Σκαλκώτας στάθηκε ο μόνος Έλληνας της γενιάς του –με εξαίρεση τον Δημήτρη Μητρόπουλο– που είχε το ψυχικό σθένος να βαδίσει αντίθετα στο ρεύμα του άμεσου περιβάλλοντός του, υπηρετώντας την τέχνη του χωρίς ίχνος προσωπικής φιλοδοξίας και ανοίγοντας για τη νεότερη ελληνική μουσική ένα κεφάλαιο, που εκ των υστέρων αποδείχθηκε βασικής σημασίας.

Η εργογραφία του χωρίζεται σε τρεις μεγάλες περιόδους, με βάση

τα μουσικά στοιχεία και της τεχνικής σύνθεσης που χρησιμοποιεί. Στα έργα του εντοπίζει κανείς τη σερραϊκή / δωδεκαφθογγική τεχνική, στην οποία ενσωματώνονται λαϊκότροπα στοιχεία, το ατονικό ιδίωμα και το τονικό, όπου βασίζεται αποκλειστικά στη δημοτική και παραδοσιακή μουσική και εμπνέεται βαθιά από αυτή και κάποια στα οποία λείπουν ή είναι περιορισμένα τα στοιχεία από τη δημοτική μουσική.

Η διεθνής μουσικολογική κοινότητα τον θεωρεί ισάξιο με τον Σένπεργκ, τον Στραβίνσκι και τον Σοστακόβιτς, αφού ασχολήθηκε παράλληλα με δύο διαφορετικά μουσικά ιδιώματα, της τονικής και της ατονικής μουσικής, χωρίς όμως να χάσει την επαφή με τη νεοκλασική τεχνοτροπία και την εθνική ταυτότητα.

ΠΡΟΤΑΣΗ

Ο Σύλλογος «Οι φίλοι της μουσικής» και η μουσική βιβλιοθήκη του Μεγάρου Μουσικής Αθηνών «Λίλιαν Βουδούρη» διοργανώνουν και παρουσιάζουν μία έκθεση προς τιμήν του συνθέτη, όπου το κοινό θα έχει την ευκαιρία να ανακαλύψει τη ζωή, την προσωπικότητα και το έργο του μέσα από χειρόγραφες παρτιτούρες, προγράμματα συναυλιών από όλο τον κόσμο, φωτογραφίες, προσωπικές επιστολές και πολλή ντοκουμέντα από το αρχείο του.

Η έκθεση στεγάζεται στον εκθεσιακό χώρο των φίλων της μουσικής – Φουαγιέ Ισογείου, Αίθουσα Χ. Λαμπράκης – Μ.Μ.Α.

Ωράριο Λειτουργίας Έκθεσης:

- Τετάρτη / Πέμπτη / Παρασκευή: 16.30-19.30.
- Σάββατο: 12.30-19.30.
- 25 Δεκεμβρίου και 1-2 Ιανουαρίου: ΚΛΕΙΣΤΑ.
- Διάρκεια έκθεσης: 26 Νοεμβρίου - 31 Ιανουαρίου.
- Είσοδος Ελεύθερη.

ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕΝΑ ΕΡΓΑ ΓΙΑ ΑΚΡΟΑΣΗ

- 36 Ελληνικοί χοροί (1936).
- Κοντσέρτο για πιάνο Αρ. 3 (1939).
- Η Επιστροφή του Οδυσσέα (1942).
- Ελληνικός Χορός σε Ντο Ελάσσονα (1949).

κ. Ελένη Σπανού, Μουσικός

Αγιογραφία

Με αφορμή την ευκαιρία που μας δίνεται να γράψουμε στο σχολικό περιοδικό Δημιουργία για το μάθημα της αγιογραφίας παρακάτω θα παρουσιάσουμε τους λόγους για τους οποίους συμμετέχουμε σε αυτό.

Αρχικά, πιστεύω πως η αγιογραφία με ωφελεί ψυχικά και σωματικά. Μου δίνεται η ευκαιρία να εξασκήσω το δώρο που μου χάρισε ο Θεός απεικονίζοντας με ευλάβεια μία παράσταση ή έναν Άγιο. Τις περισσότερες φορές λόγω του δύσκολου προγράμματός μου νιώθω μία ανακούφιση και σαν ένα βάρος να φεύγει από πάνω μου. Είναι μία ευχάριστη απασχόληση που αρκετές φορές με ανεβάζει ψυχικά εννοώντας πως μια γαλήνη και μία ηρεμία με διακατέχει, εφόσον η απαραίτητη προϋπόθεση για την επιτυχία του έργου είναι η ηρεμία του ψυχικού κόσμου.

Φιλοθέη Κουνή,
Γ' 1 γυμνασίου

Ασχολούμενη σε προσωπικό επίπεδο με την ζωγραφική και το σχέδιο, προσέγγισα το εργαστήριο αγιογραφίας από περιέργεια και ενδιαφέρον. Μετά από 3 χρόνια δε μετανιώνω για την επιλογή μου αυτή. Μου ανοίχτηκε ένας νέος κόσμος. Αρχικά, είναι μια δουλειά που απαιτεί υπομονή και καλλιέργει έτσι το αίσθημα της πειθαρχίας, μιας αρετής πολύ χρήσιμης σε όλους τους τομείς της ζωής. Εξοικειώθηκα με την αίσθηση του μέτρου όσο και των αναλογιών και της γεωμετρίας. Σχεδιάζει κανείς πρόσωπα Αγίων, δηλαδή ασκητικά. Πρόσωπα που αποπνέουν ηρεμία. Πρόσωπα που σχεδιάζονται με αυστηρές γραμμές και όχι ελεύθερα. Ο σχεδιασμός έχει κανόνα από πίσω. Είναι από μόνη της μια διαδικασία ασκητική εξάλλου αυτή της αγιογραφίας. Έρχεσαι σε επαφή με ένα κομμάτι του εαυτού σου πιο βαθύ. Ηρεμείς εσύ ο ίδιος. Θα ήθελα τέλος να ευχαριστήσω προσωπικά την αδερφή Γλυκερία για την καθοδήγηση και το ευχάριστο κλίμα που δημιουργεί κάθε φορά στο μάθημα. Ανυπομονώ κάθε φορά!

Αναστασία Διαμαντή
Γ' 1 γυμνασίου

Γνωρίζοντας... τον κυκλαδικό πολιτισμό

Φέτος είχαμε την ευκαιρία να γνωρίσουμε καλύτερα τον κυκλαδικό πολιτισμό. Είδαμε από κοντά τα μαρμάρινα ειδώλια και θαυμάσαμε τα πρώτα καλλιτεχνικά δημιουργήματα του ελληνικού πολιτισμού. Μέσα από το μάθημα της Ιστορίας τον γνωρίσαμε αναλυτικότερα. Ο Κυκλαδικός Πολιτισμός άνθησε κατά την 3^η χιλιετία π.Χ. (εποχή χαλκού) και πήρε το όνομά του από το νησιωτικό σύμπλεγμα των Κυκλάδων, όπου αναπτύχθηκε. Ο πιο σημαντικός οικισμός αυτής της εποχής ήταν το Ακρωτήρι στην Θήρα. Στην ανάπτυξη του κυκλαδικού πολιτισμού συνέβαλε το ήπιο κλίμα και η ιδιαίτερη προνομιακή θέση. Την εποχή αυτή οι Κυκλαδίτες κυριαρχούσαν στο Αιγαίο και εκτός από τα προϊόντα της Εγγύς Ανατολής μετέφεραν ιδέες, τεχνικές γνώσεις και θρησκευτικές αντιλήψεις στην Ευρώπη. Το χαρακτηριστικότερο δημιουργήμα της κυκλαδικής τέχνης είναι τα μαρμάρινα ειδώλια, που παρίσταναν κυρίως γυναικείες μορφές

και λιγότερο ανδρικές και είχαν λίγες χαρακτηριστικές λεπτομέρειες. Ο Κυκλαδικός Πολιτισμός υπήρξε πρότυπο για την ανάπτυξη άλλων πολιτισμών, παρόλο αυτά έφτασε σε σημείο πα-

ρακμής το 1600 π.Χ. με αποτέλεσμα να καταστραφεί.

**Φωτεινή Γιαννοπούλου,
Ελένη Γούλα,
Ιωάννα Αντωνίου**
Α΄ 1 γυμνασίου

Θεατρική παράσταση: «Ρινόκερος», του Ε. Ιονέσκο

Η μεγάλη παιδευτική αξία του θεάτρου έχει αναγνωριστεί ήδη από την αρχαιότητα. Άλλωστε, δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι, στη γλώσσα της αρχαίας ελληνικής τραγωδίας, οι θεατρικές παραστάσεις ονομάζονταν διδασκαλίες. Όπως και οι περισσότερες μορφές τέχνης, έτσι και το θέατρο διέπεται από κοινωνικές αναφορές, δηλαδή αντικατοπτρίζει τις κοινωνικές συνθήκες, στο πλαίσιο των οποίων δημιουργείται. Με τον ευχάριστο χαρακτήρα του, συμβάλλει στη διάδοση ιδεών, σκέψεων, συναισθημάτων, ιδανικών και αξιών, καθιστώντας όλα αυτά πιο εύληπτα σε ένα ευρύ κοινό, καθώς απευθύνεται στον ψυχισμό όλων των ανθρώπων ανεξαρτήτως κοινωνικών καταβολών. Η σπουδαιότερη προσφορά του θεάτρου, όμως, εναπόκειται στο γεγονός ότι μέσα από αυτό ο άνθρωπος προσεγγίζει τον ίδιο του τον εαυτό, διότι αξιοποιώντας ως οδηγό τη δράση του ηθοποιού, δηλαδή αυτού που διαπλάθει χαρακτήρα, αναθεωρεί, αξιολογεί και προβληματίζεται πρωτίστως για τη δική του προσωπικότητα κι έπειτα επιζητεί κοινωνικές εφαρμογές των σκέψεών του.

Έχοντας κατά νου τα ευεργετικά αποτελέσματα του ποιητικού θεάτρου στο πνεύμα του ανθρώπου, παρακολούθησα, με μια ομάδα καθηγητών μας, την παράσταση «Ρινόκερος», του Ευγένιου Ιονέσκο, ένα έργο που κατατάσσεται στο λεγόμενο θέατρο του παραλόγου. Ο αγαθός και ευαίσθητος Μπερανζέ συζητά με τον δυναμικό και εγωκεντρικό

φίλο του, Ζαν, όταν η ήσυχη ατμόσφαιρα που επικρατεί στην τοπική καφετέρια διασαλεύεται από την εμφάνιση ενός ρινόκερου, ο οποίος διασχίζει μανιωδώς τη μικρή τους πόλη. Αυτό κι αν πρόκειται για είδηση! Οι δημοσιογράφοι που καιροφυλακτούν προσδίδουν στο θέμα ανεξέλεγκτες διαστάσεις κι έτσι όλοι οι πολίτες αρχίζουν να εξετάζουν βαθύτερα τους ρινόκερους, που παρουσιάζονται περισσότεροι όλο και συχνότερα. Ο ένας μετά τον άλλο, οι άνθρωποι υποκύπτουν στη «ρινοκερίτιδα» και μεταμορφώνονται σε αυτό το είδος, που καταλήγει να θεωρείται μέχρι και οικόσιτο. Ο Μπερανζέ, έχοντας χάσει το τελευταίο του στήριγμα, τη φίλη του, Νταίζη, που αποσύρθηκε και αυτή στην περιοχή των ρινόκερων, αγωνίζεται να διατηρήσει την ανθρωπιά του και να εξέλθει νικητής από αυτή την «επιδημία».

Η παράσταση έχει μία βάση άμεσα ρεαλιστική, ιδίως με την επιλογή του σκηνοθέτη να την προσαρμόσει στη σύγχρονη ψηφιακή εποχή. Ο άνθρωπος και, δη, ο νέος κατακλύζεται από έναν καταιονισμό εικόνων, ήχων και πληροφοριών, όμως, εν τέλει, φαίνεται να παραμένει αδρανής μπροστά στις εξελίξεις. Έτσι, δε δύναται να αναγνωρίσει ποιο είναι το πραγματικό του καθήκον σε μια κοινωνία που εμφανίζεται όλο και πιο απόμακρη. Ο περίγυρος του Μπερανζέ επιμένει στην έννοια του καθήκοντος, αποδίδει έμφαση στους τύπους και όχι στη σχέση με τον συνάνθρωπο, γι' αυτό και σταδιακά οι φίλοι του αλλοτριώνονται από αυτόν, με αποτέλεσμα οι περισσότεροι να μεταμορφωθούν σε ρινόκερους. Κι όμως, αυτό που προβάλλεται αρχικά παράδοξο και ασυνήθιστο καταλήγει τελικά να χαρακτηρίζει τη φύση των πραγμάτων. Ο

ρινόκερος προσαρμόζεται στα μέτρα του σημερινού αποξενωμένου ανθρώπου και η «ρινοκερίτιδα» λειτουργεί ως μία ασφαλής επιλογή που θα του εξασφαλίσει την, προσωρινή έστω, λύτρωση από την πίεση, το άγχος και την ένταση, εύκολα και άκοπα. Όπως παραδέχεται και ο ίδιος ο Μπερανζέ στον συγκλονιστικό επιλογικό του μονόλογο, η προσφυγή σε αυτή την τάση, τον συρμό, οφείλεται στο γεγονός ότι η επικοινωνία του ανθρώπου με τον εαυτό του, η αυτογνωσία, μοιλονότι αποτελεί την ουσιαστική κάθαρση, προσεγγίζεται μέσα από μια ακανθώδη οδό που απαιτεί αναθεώρηση της ύπαρξής του και των σχέσεών του με τους άλλους, μια βαθιά περισυλλογή. Ίσως για αυτό τον λόγο, ο πρωταγωνιστής να εμφανίζεται εκ πρώτης αληθόκοτος, εκκεντρικός, περίεργος. Ωστόσο, όπως αποδεικνύεται στη συνέχεια, η εκδήλωση αυτής της συμπεριφοράς εξηγείται από το ότι ο ίδιος αναζητά το αληθινό νόημα της ζωής, σε μια ύστατη προσπάθεια διατήρησης του ανθρωπισμού στην «κοινωνία των ρινόκερων».

Θα αποτελούσε παράλειψη να μην επισημάνουμε τις εκπληκτικές ερμηνείες όλων των ηθοποιών, οι οποίοι με περίσσιο σφρίγος, διαπεραστική αμεσότητα και άπλετο ταλέντο απέδωσαν τους ρόλους τους. Από τον καθηλωτικό πρωταγωνιστή Άρη Σερβετάλη μέχρι τους δημιουργικούς και αξιέπαινους δευτεραγωνιστές, οι προσεγγίσεις όλων μας προκάλεσαν ένα συνονθύλευμα συναισθημάτων, διαμορφώνοντας μια αξέχαστη εμπειρία. Επιπλέον, ευχαριστούμε θερμά τον θίασο για τη συζήτηση που ακολούθησε, στη διάρκεια της οποίας είχαμε την ευκαιρία να μοιραστούμε μαζί τους σκέψεις, συναισθήματα και προβληματισμούς. Πραγματικά, η συγκεκριμένη παράσταση λειτουργεί συμπληρωματικά με την εκπαίδευση, ως προς την καλλιέργεια του ανθρωπιστικού πνεύματος στη νέα γενιά.

Τέλος, ευχαριστούμε και τον π. Δημήτριο Μαρούλη, ο οποίος προσέδωσε μια βιωματική διάσταση σε αυτή την

του αλλοτριώνονται από αυτόν, με αποτέλεσμα οι περισσότεροι να μεταμορφωθούν σε ρινόκερους. Κι όμως, αυτό που προβάλλεται αρχικά παράδοξο και ασυνήθιστο καταλήγει τελικά να χαρακτηρίζει τη φύση των πραγμάτων. Ο

πρωτότυπη, εκτός σχολικού προγράμματος, δραστηριότητά μας. Ο ίδιος, μετά το τέλος της παράστασης, μοίρασε στον καθέναν από εμάς ένα λευκό χαρτί για να αποτυπώσουμε σε αυτό οτιδήποτε αναδύθηκε πρώτο από τον νου και την ψυχή μας με μία μόνο λέξη. Συμπαίκτης μας σε αυτό το εντυπωσιακό «παιχνίδι» λέξεων ήταν οι καθηγητές μας και η ομάδα φοιτητών του π. Δημοτηρίου. Όλοι μαζί αναζητήσαμε και προσπαθήσαμε να ανακαλύψουμε, με τη βοήθεια των ηθοποιών, το βαθύτερο νόημα αυτού του θεατρικού έργου, το οποίο, φυσικά, σας συνιστούμε ανενδοίαστα!

Συντελεστές παράστασης:

Σκηνοθεσία: Γιάννης Κακλιέας
 Ηθοποιοί: Άρης Σερβετάλης,
 Έλλη Τρίγγου,
 Στέλιος Ιακωβίδης,
 Ροζαλία Κυρίου,
 Θάνος Μπίρκος,
 Πάνος Παπαδόπουλος,
 Αγγελική Τρομπούκη,
 Κωστής Μπούντας,
 Αναστασία Στυλιανίδη
 Θέατρο Κιβωτός, Πειραιώς 115, Γκάζι

Θοδωρής Γυφτάκης,
 Γ' 1 Λυκείου

Θέατρο: «Από Σμύρνη Σαλονίκη»

Το προσφυγικό ζήτημα αποτελεί διαχρονικό πρόβλημα αλλά στην εποχή μας έχει οξυνθεί ιδιαίτερα με την εισροή χιλιάδων προσφύγων στη χώρα μας. Σε μία εποχή που οι ρατσιστικές αντιλήψεις και τα κοινωνικά στερεότυπα δεν έχουν εκλείψει το μήνυμα της ειρηνικής συνύπαρξης των λαών θέλει να προβάλει η θεατρική παράσταση της Μιμής Ντενίση «Από Σμύρνη Σαλονίκη». Μια προσεγμένη θεατρική παράσταση βασισμένη σε αξιόπιστα ιστορικά γεγονότα, αξιόλογους ηθοποιούς και πλούσια σκηνικά. Το έργο αποτελεί συνέχεια του έργου «Σμύρνη μου αγαπημένη» που συγκλόνισε χιλιάδες θεατές και έγινε μία από τις μεγαλύτερες επιτυχίες στην ιστορία του ελληνικού θεάτρου.

Πρόκειται για μία αρχόντισσα της Σμύρνης, τη Φιλιώ Μπαλτατζή και τα παιδιά της, που καταφέρνουν να επιζήσουν της Μικρασιατικής κατα-

στροφής και μετά από πολλές περιπέτειες καταλήγουν στη Μακεδονία και συγκεκριμένα στη Θεσσαλονίκη, μία πολιπολιτισμική πόλη με ντόπιους πρόσφυγες Πόντιους και Εβραίους που ζουν αρμονικά παρά τις διαφορές τους.

Το έργο παρακολουθεί την πορεία της οικογένειας Μπαλτατζή και πολλών νέων χαρακτήρων την περίοδο από την ανταλλαγή των πληθυσμών μέχρι την αρχή του 2ου Παγκοσμίου Πολέμου. Η ανέλιξη των προσφύγων από την απόλυτη φτώχεια σε μία καινούργια μεσοαστική τάξη, η προσπάθειά τους να γίνουν ένα με τα αδέρφια τους στην Ελλάδα, η άνοδος και η πτώση της ακμάζουσας εβραϊκής κοινότητας δίνονται ανάγλυφα μέσα από τους χαρακτήρες του έργου. Η παράσταση είναι μια νωπογραφία της εποχής με φόντο την πολιτική, οικονομική και κοινωνική κατάσταση μέσα από προσωπικές ιστορίες και με τη μουσική της εποχής από τα σεφαραδίτικα μέχρι

τα ρεμπέτικα και τον Αττίκ να αναδεικνύουν τις κοινωνικές και πολιτιστικές αντιθέσεις ανάμεσα σε ντόπιους και πρόσφυγες.

Είναι ένα σύνθετο έργο που φέρνει στην επιφάνεια άγνωστα στοιχεία για την εποχή του μεσοπολέμου, η οποία υπήρξε μία από τις τραγικότερες εποχές της Ελλάδας.

Η παράσταση αυτή παίζεται στο θέατρο του Ιδρύματος Μείζονος Ελληνισμού στον Ταύρο καθημερινά εκτός από Δευτέρα και Τρίτη. Είναι μια παράσταση που έχει αγαπηθεί από όλους τους Έλληνες, οι οποίοι την έχουν «αγκαλιάσει» και αυτό επιβεβαιώνεται απ' το ότι σχεδόν κάθε παράσταση διαθέτει περιορισμένη διαθεσιμότητα θέσεων.

Γιώργος Γκίκας,
 Β' 1 Λυκείου

«Εδώ Πολυτεχνείο, Εδώ Πολυτεχνείο»

Κατά τη διάρκεια της μαύρης επταετίας της Χούντας, μέσα στο δικτατορικό πνεύμα της εποχής, οι φοιτητές από πολλά τμήματα του Πολυτεχνείου αποφάσισαν να δείξουν μια άλλη πλευρά της ζωής, γεμάτη ελευθερία. Ο Γεώργιος Παπαδόπουλος το 1967 εγκαθιδρύει δικτατορικό καθεστώς στην Ελλάδα και το 1973 οι φοιτητές επιχειρούν και τελικά καταφέρνουν να το ανατρέψουν.

Οι μαθητές της Γ' Λυκείου του σχολείου μας, μας ταξίδεψαν στην εποχή αυτή με την εκδήλωση που οργανώθηκε από τους ίδιους και τους καθηγητές της τάξης τους. Συγκεκριμένα, την έναρξη της γιορτής έκανε το θεατρικό το οποίο αποτελεί δημιουργήμα δύο μαθητών. Το θέμα του θεατρικού είχε δύο πλευρές: το παρελθόν και το παρόν, δηλαδή ξεκινούσε με μια δημοσιογράφο η οποία έκανε ερωτήσεις σε διερχό-

μενους περαστικούς για τα γεγονότα της εποχής. Ύστερα, με μια αναδρομή στο παρελθόν φτάσαμε στη σκηνή του Πολυτεχνείου, όπου οι φοιτητές προσπαθούν να σκεφτούν ποια στάση θα κρατήσουν απέναντι στους «δικτάτορες» και εκείνη τη στιγμή μια φοιτήτρια η οποία ήταν έξω, έρχεται να τους ενημερώσει για την άφιξη των «εχθρών».

Ωστόσο, από τη γιορτή δεν θα μπορούσε να λείπει η ποιητική πινελιά, καθώς ακούστηκαν τέσσερα ποιήματα τα οποία συγκίνησαν το ακροατήριο. Ειδικότερα, τα ποιήματα ήταν: «Ελεγείο πάνω στον τάφο ενός μικρού αγωνιστή» του Νικηφόρου Βρεττάκου, «Ο Καιόμενος» του Τάκη Σινόπουλου, «Αν θέλεις να λήγεις άνθρωπος» του Τάσου Λειβαδίτη, «Ανώνυμοι πατρίδος» της μαθήτριας Τζωρτζίνας Μαυρίκου.

Τέλος, τη γιορτή μας συμπλήρω-

σε μια μουσική νότα. Τα τραγούδια που ακούστηκαν ξύπνησαν μνήμες στους παλιούς και αποτέλεσαν πηγή μάθησης για τους νεότερους. Αυτά ήταν: «Ένα το χελιδόνι» σε μουσική του Μίκη Θεοδωράκη και με στίχους του Οδυσσέα Ελύτη, «Διαμαρτυρία» με στίχους της μαθήτριας Αλκίστης Πυρλή, «Αυτός ο κόσμος που αηλιάζει» σε μουσική και στίχους του Αλκίνοου Ιωαννίδη, «Γυρίζω τις πλάτες μου στο μέλλον» σε μουσική του Διονύση Τσακνίη και με στίχους των αδελφών Κατσιμίχα, «Bella Ciao» (παραδοσιακό Ιταλίας), «Όταν σφίγουν το χέρι» σε μουσική του Μίκη Θεοδωράκη και με στίχους του Γιάννη Ρίτσου, «Είμαστε δύο» σε μουσική και στίχους του Μίκη Θεοδωράκη.

Μαρία Τριανταφυλλίδη,
Γ' 2 Λυκείου

Μία ξεχωριστή επίσκεψη στο Μουσείο Ηρακλειδών

Στις 30 Οκτωβρίου 2019 η Γ' τάξη του Γυμνασίου επισκέφτηκε το Μουσείο Ηρακλειδών στο Θησείο.

Το Μουσείο των Ηρακλειδών ιδρύθηκε το 2004 από το ζεύγος Πωλ και Μπελίντας Φυρού και εκτείνεται σε δυο κτίρια στην ιστορική συνοικία του Θησείου, δίπλα στην Ακρόπολη, την Αρχαία Αγορά και τον Ναό του Ηφαίστου. Σήμερα το Μουσείο των Ηρακλειδών έχει μετεξελιχθεί σε ένα διαδραστικό κέντρο εκπαίδευσης της επιστήμης και σε ένα τεχνολογικό Μουσείο που εστιάζει στην αρχαιότητα, με έμφαση στα επιτεύγματα των Αρχαίων Ελλήνων. Βασισμένο στη φιλοσοφία των εκπαιδευτικών προγραμμάτων που το ίδιο καθιέρωσε, αυτή δηλαδή που πατάει στο τρίπτυχο Επιστήμη, Τέχνη και Μαθηματικά, συνεχίζει να προσφέρει σε μαθητές, δασκάλους και ενήλικες πρωτότυπα εκπαιδευτικά προγράμματα.

Φιλοδοξία των ιδρυτών του Μουσείου, των επιστημονικών και εκπαιδευτικών συμβούλων αλληλά και όλου του προσωπικού, είναι η αφύπνιση του ερευνητικού πνεύματος των νέων και η προετοιμασία τους ώστε να ανταποκριθούν στις αυξανόμενες απαιτήσεις ενός κόσμου που αλληλάζει γρήγορα, εκμεταλλευόμενοι τον

πλούτο των μνημμάτων που μπορεί να δώσει ένα ένδοξο παρελθόν για να δομηθεί ένα αντίστοιχο μέλλον.

Η επίσκεψή μας στο μουσείο ξεκίνησε με ένα μαθηματικό πρόγραμμα και έπειτα θαυμάσαμε την έκθεση «ΕΥΡΗΚΑ»: Επιστήμη, Τέχνη και

Τεχνολογία των Αρχαίων Ελλήνων. Εκεί με τον ξεναγό κάναμε διάφορες ενδιαφέρουσες συζητήσεις με βάση τα εκθέματα και γνωρίσαμε μερικά από τα πρώτα τεχνολογικά επιτεύγματα των Αρχαίων Ελλήνων, όπως τον Μηχανισμό των Αντικυθήρων.

Κατά τη γνώμη μας αυτή η επίσκεψη ήταν μια ευχάριστη και ψυχαγωγική εμπειρία και σίγουρα μια από τις καλύτερες εκδρομές φέτος. Με την επίσκεψη αυτή, μας δόθηκε η ευκαιρία να γνωρίσουμε καινούργια πράγματα και θα προτείναμε ανεπιφύλακτα σε κάποιον να διαθέσει λίγο από τον ελεύθερό του χρόνο για να επισκεφτεί το μουσείο αυτό.

**Αναστασία Διαμαντή,
Σοφία Καραμάνου,
Γ'1 γυμνασίου**

Η Αρχαία αγορά: χθες και σήμερα

Επίσκεψη της Α΄ Λυκείου

Η Αγορά ήταν ο τόπος όπου οι Αθηναίοι συγκεντρώνονταν για να μάθουν τα νέα της πόλης, να τα σχολιάσουν, να επικοινωνήσουν μεταξύ τους, να κάνουν τις εμπορικές συναλλαγές τους, να προσευχηθούν στους ναούς που βρίσκονταν στον χώρο. Ήταν η καρδιά του δημοσίου βίου της Αθήνας με τις δημόσιες υπηρεσίες, τα κυβερνητικά κτίρια, ο χώρος συνάντησης των πολιτών.

Σήμερα στην περιοχή και συγκεκριμένα στον λόφο του Αγοραίου Κοίλωνού δεσπόζει ο ναός του Ηφαίστου και στην ανατολική πλευρά τού χώρου η Στοά του Αττάλλου, βασιλιά της Περγάμου, η οποία στεγάζει το Μουσείο με εκθέματα από τις ανασκαφές.

Επίσκεψη της Γ΄ Γυμνασίου στην Πνύκα

Στις 7 Νοεμβρίου το σχολείο μας οργάνωσε έναν περίπατο για την τάξη μας (Γ΄ 1 & Γ΄ 2 Γυμνασίου) στην Πνύκα. Στην αρχή, πήγαμε στον Βράχο του Αρείου Πάγου κάτω από την Ακρόπολη. Πριν από πολλά χρόνια στο ιστορι-

κό αυτό σημείο ο Απόστολος Παύλος κήρυξε στους Αθηναίους τον Χριστιανισμό. Έτσι και εμείς, ακολουθώντας τα βήματά του, διδαχθήκαμε στο ίδιο σημείο το έργο του. Ένα από τα πράγματα που θα μας μείνουν αξέχαστα είναι η μαγευτική θέα και η αίσθηση ότι βρισκόμαστε σε ένα τόσο σημαντικό ιστορικό μέρος. Επίσης, χαρήκαμε ιδιαίτερα που μας δόθηκε η ευκαιρία να βγάλουμε αναμνηστικές φωτογραφίες με τους φίλους μας, οι οποίες θα μας θυμίζουν τη μοναδική αυτή εμπειρία μας. Στη συνέχεια, κατεβήκαμε πεζή στο Θησείο και στη διάρκεια του περιπάτου μας είδαμε και κάποια ελληνο-ρωμαϊκά μνημεία. Έτσι λοιπόν είχαμε τη δυνατότητα να συνδυάσουμε ένα βιωματικό μάθημα χωρίς την πίεση

της σχολικής τάξης. Στο τέλος, όλοι οι μαθητές απολαύσαμε ένα παγωτό στην πλατεία του Θησείου!

Άννα Μαράβα,
Ηλιάνα Μελισσηνού,
Γ΄ 2 γυμνασίου

Επίσκεψη της Γ΄ Λυκείου στο θέατρο του Διονύσου

Στο αρχαίο θέατρο του Διονύσου δίδαξαν τον 5^ο αιώνα π.Χ οι μεγάλοι τραγικοί ποιητές, ο Αισχύλος, ο Σοφοκλής και ο Ευριπίδης τις τραγωδίες τους.

Μια όμορφη φθινοπωρινή μέρα είχαμε τη χαρά οι μαθητές της Γ΄ Λυκείου να περιηγηθούμε στον χώρο και να ταξιδέψουμε με τη φαντασία μας στο παρελθόν. Στη συνέχεια μια βόλτα στα Αναφιώτικα της Πλάκας μας ενθουσίασε!

Επίσκεψη της Α΄ και Β΄ Λυκείου στο Μουσείο της Κεντρικής Τράπεζας της Ελλάδας

Οι στόχοι της επίσκεψής μας ήταν να κατανοήσουμε εμείς οι μαθητές το οικονομικό σύστημα της χώρας μας, να μάθουμε πώς κατασκευάζονται τα χαρτονομίσματα και ποιες είναι οι δικλίδες ασφαλείας. Επίσης, μπορέσαμε να παρακολουθήσουμε την ιστορία και την εξέλιξη του νομίσματος από την αρχαιότητα ως την εποχή μας.

Η επίσκεψή μας ολοκληρώθηκε με μια ωραία βόλτα στην Πλατεία Συντάγματος και το μνημείο του Αγνωστού Στρατιώτη.

Επίσκεψη της Α΄ Γυμνασίου στο Κέντρο Πολιτισμού Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος

Η Α΄ Γυμνασίου παρακολούθησε το εκπαιδευτικό πρόγραμμα με θέμα: «Το κλίμα αηλάζει» στο Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος.

Ο κ. Γιαννόπουλος, φυσικός-μετεωρολόγος μαζί με τη συνεργάτιδά του τόνισε την προσφορά του ιδρύματος στο περιβάλλον (κατασκευή και χρήση του ενεργειακού στεγάστρου για την εξοικονόμηση ηλιακής ενέργειας αηλά και την αφαλάτωση του νερού στο κανάλι με το οποίο ποτίζονται τα δέντρα του χώρου).

Επίσης, ανέφερε ότι το πάρκο λειτουργεί σαν φυσικός κλιματισμός για το εσωτερικό του κτιρίου. Με τα ειδικά κιάλια εικονικής πραγματικότητας μας «ξενάγησε» στον τεχνητό λόφο με τα μεσογειακά φυτά και υπογράμμισε ότι το πάρκο λειτουργεί ως πρότυπο περιβαλλοντικής βιωσιμότητας.

Τέλος, μέσω πειραμάτων γνωρίσαμε τις συνέπειες της κλιματικής αηλάγης και συγκεκριμένα την άνοδο της στάθμης του νερού της θάλασσας με το λιώσιμο των πάγων.

κ. Μαίρη Γεωργίου,
Καθηγήτρια Αγγλικής Γλώσσας

Η μουσική και η ζωγραφική στην αρχαία Ελλάδα

Οι μαθητές της Α΄ Γυμνασίου γνώρισαν με διαθεματικό τρόπο την αρχαία ελληνική μουσική μέσα από τα μαθήματα της μουσικής, των εικαστικών και της ιστορίας.

Αγγελόπουλου Ελένη, Α΄ 1. «Κιθάρα του Απόλλωνα» περίτεχνη επτάχορδη λύρα κλασικής περιόδου. Πρόκειται για μεγαλοπρεπές έγχορδο όργανο με έντονο και βαθύ ήχο που απαιτούσε ιδιαίτερη δεξιοτεχνία και συνόδευε το τραγούδι («κιθαρωδεία») σε μουσικούς αγώνες και άλλες σπουδαίες δημόσιες εκδηλώσεις.

Κονταξή Ουρανία, Α΄ 1. Μουσική διδασκαλία. Στο αγγείο διακρίνονται διάφοροι τύποι λύρας από την οικογένεια της κιθάρας.

Αντωνίου Ιωάννα, Α΄ 1. Διάυλιος και κλασικού τύπου λύρα.

Ντόβοηου Κυριακή, Α΄ 2. Διονυσιακή βάρβιτος. Πρόκειται για έγχορδο όργανο συνοδευτικό των συμποσίων και των διονυσιακών τελετουργιών.

Γούλα Ελένη, Α΄ 1. Τύπος κοίτης λύρας από καύκαλο χελώνας «Βάρβιτος». Είναι ένα πανάρχαιο έγχορδο μουσικό όργανο (εφεύρημα του Ερμή) που ήταν ιδιαίτερα δημοφιλές και διαδεδομένο από τους μινωικούς κιόλης χρόνους. Ήταν ένα μέσο εκπαίδευσης των νέων και συνδεόταν στενά με τη λατρεία του Απόλλωνα. Αποτελούσε μαζί με τον αυλό τα εθνικά (και «ανταγωνιστικά» πολίτες φορές) μουσικά όργανα των Ελλήνων.

Σιατούφη Ερμιόνη, Α΄ 2. Μουσική διδασκαλία. Αρχικά η διδασκαλία ήταν άτυπη και γινόταν από φίλο, συγγενή ή κάποιον δεξιότεχνη. Από την αρχαϊκή περίοδο ξεκινάει στην Αθήνα να αναπτύσσεται η συστηματική και οργανωμένη διδασκαλία.

Κορδάκη Άννα, Α' 1. Μουσικός με δίαυλο. Ο αυλητής με περισσή δεξιότητα, χρησιμοποιώντας την κυκλική αναπνοή, φυσώντας δυνατά πετύχαινε τον εναρμονισμό και τη θαυμάσια συνήχηση των δύο αυλών. Πολλές φορές φορούσε ένα είδος δερμάτινης λουρίδας τη «φορβειά» που τοποθετούνταν γύρω από το στόμα (με δύο οπές για τους αυλούς), τα μάγουλα και το πίσω μέρος του κεφαλιού. Μερικές φορές ήταν δεμένη με μια επιπλέον λουρίδα από το πάνω μέρος του κεφαλιού για την ασφαλή συγκράτησή της.

Γιαννοπούλου Φωτεινή, Α' 1. Ερυθρόμορφο Αττικό αγγείο με σύνολο μουσικών οργάνων.

Παρίσης Γεράσιμος, Α' 2. Δίαυλος. Ο αυλητής με περισσή δεξιότητα, χρησιμοποιώντας την κυκλική αναπνοή, φυσώντας δυνατά πετύχαινε τον εναρμονισμό και τη θαυμάσια συνήχηση των δύο αυλών. Πολλές φορές φορούσε ένα είδος δερμάτινης λουρίδας τη «φορβειά» που τοποθετούνταν γύρω από το στόμα (με δύο οπές για τους αυλούς), τα μάγουλα και το πίσω μέρος του κεφαλιού. Μερικές φορές ήταν δεμένη με μια επιπλέον λουρίδα από το πάνω μέρος του κεφαλιού για την ασφαλή συγκράτησή της.

Ζωή Σοφία, Α' 1. Λεπτομέρεια του παραπάνω αγγείου - Μουσικό όργανο Δίαυλος. Ο δίαυλος με τον πλούσιο, έντονα συναισθηματικό, ρυθμικό και διαπεραστικό ήχο του ήταν ικανός να συνοδεύει μόνος του τον χορό δεκάδων ανδρών.

Τζιλίνη Μαρία, Α' 2. Ομηρική φόρμιγγα. Ο καθιστός εκτελεστής με το αριστερό χέρι κρατούσε τη φόρμιγγα πηλαγιαστή στον αριστερό μηρό του και με το δεξί χέρι έπιπτε τις τρεις έως επτά (συνήθως τέσσερις) χορδές της με τη βοήθεια του «πλήκτρου».

Τσάκαλου Δέσποινα, Α' 2. Ομηρική φόρμιγγα. Πρόκειται για το περίφημο έγχορδο όργανο των αοιδών των Ομηρικών επών. Ο ίδιος ο Όμηρος τη χαρακτηρίζει γλυκόφωνη και καθαρόφωνη.

Ημέρα Αθλητισμού στο γήπεδο «Forty Love» της Βάρης

Την Παρασκευή 11 Οκτωβρίου, στο πλαίσιο της σχολικής αθλητικής ημέρας, πραγματοποιήθηκε από το Γυμνάσιο του σχολείου μας περίπατος στις αθλητικές εγκαταστάσεις «Forty Love» στη Βάρη. Εκεί είχαμε την ευκαιρία να διαλέξουμε από διάφορα αθλήματα: βόλληξ, μπάσκετ, ποδόσφαιρο, τένις, padel τένις και μουσικοκινητική αγωγή. Παράλληλα, για τα άτομα που δεν χαρακτηρίζονται «αθλητικοί τύποι» υπήρχε ένας ειδικά διαμορφωμένος χώρος όπου μπορούσαμε να ξεκουραστούμε και να απολαύσουμε την ηλιόλουστη μερα. Οι εγκαταστάσεις του χώρου όπου διεξήχθησαν τα διάφορα αθλήματα ήταν υπερσύγχρονες, πλούσια εξοπλισμένες καθώς και με εκπαιδευμένους προπονητές. Κλείνοντας, το «Forty Love» πρόσφερε σε παιδιά και δασκάλους στιγμές ξηνοιασίας και χαλάρωσης συνδυάζοντας διάφορα είδη αθλητισμού. Αναμφισβήτητα, ήταν μια ημέρα γεμάτη ένταση, χαρά και αγάπη για τον αθλητισμό.

Κόκκαλη Έλλη,
Γ' 1 Γυμνασίου

Στην πρώτη εκδρομή που έκανα με το γυμνάσιό μου, που έτυχε να είναι από τις πιο πρόσφατές μου σε αυτό το σχολικό έτος, είχα έναν συνεχή ενθουσιασμό. Βίωσα απίστευτες εμπειρίες με τους φίλους και συμμαθητές μου σε τεραστίων διαστάσεων εγκαταστάσεις αθλητισμού.

Στην μέρα αυτή υπήρχε αγωνία, ένταση, διασκέδαση, γέλιο και υπέροχες στιγμές. Ο καιρός ήταν σχετικά καλός και ευνοϊκός για παιχνίδι. Ένα επιπλέον πλεονέκτημα ήταν η ύπαρξη ενός κυλικείου στον χώρο από το οποίο μπορούσαμε να εφοδιαστούμε με φαγητό, νερό, αναψυκτικά, γλυκά, ενεργειακά ποτά και διάφορες άλλες λιχουδιές και ροφήματα.

Δοκιμάσαμε διάφορα αθλήματα που δεν είχαμε ευκαιρία να δοκιμάσουμε άλλες φορές στη ζωή μας, εξαιτίας του ελάχιστου ελεύθερου μας χρόνου. Αφομοιώσαμε το αθλητικό πνεύμα στην ψυχή και στο μυαλό

μας και ανακαλύψαμε την αξία του αθλητισμού όχι μόνο ως δραστηριότητα, αλλά και ως τρόπο ζωής και εκτόνωσης του πνεύματος του ανθρώπου.

Στον γυρισμό ένιωθα κουρασμένος. Ωστόσο, ένιωθα ευτυχισμένος και ανυπόμονος για τις επόμενες εκδρομές που θα μοιάζουν με αυτή. Στην μνήμη μου, οι εντυπώσεις από αυτή την εκδρομή θα μείνουν αξέχαστες.

Παναγιώτης Οικονομίδης,
Β' 2 Γυμνασίου

Jeudi 7 novembre 2019: Journée nationale de lutte contre le harcèlement scolaire

Ημέρα κατά του σχολικού εκφοβισμού στη Γαλλία και οι μαθητές μέσα από το τραγούδι «Fragile» του Soprano, αποτυπώνουν τη σκέψη τους σε σκίτσα. Οι μαθήτριες Καράλη Ειρήνη και Νουριτζιανίαν Άννυ φαντάζονται πώς το τρίπτυχο θύτης-θύμα-παρατηρητής σκέφτεται και αισθάνεται σε ένα περιστατικό εκφοβισμού.

Ο θύτης

Όταν ήμουν μικρός, ήρθα αντιμέτωπος με βίαιες συμπεριφορές στο πλαίσιο της οικογένειάς μου. Επηρεασμένος από αυτό υιοθέτησα μια επιθετική στάση απέναντι στους συμμαθητές μου. Έτσι νόμιζα ότι θα γινόμουν αποδεκτός. Αν και υπέφερα από τις ενοχές, πίστευα ότι αυτός ήταν ο μόνος τρόπος για να επιβληθώ. **ΛΑΘΟΣ!**

Το θύμα

Η ζωή μου είχε μετατραπεί σε μαρτύριο. Ήταν η πρώτη φορά που ήρθα αντιμέτωπος με μια τέτοια δυσκολία. Δεν ήξερα αν έπρεπε να συμβουλευτώ τους γονείς μου ή τους καθηγητές μου, γιατί φοβόμουν ότι θα επιδείνωνα την κατάσταση. Κατακλυζόμουν από τόσο φόβο που δεν ήθελα ούτε να πηγαίνω στο σχολείο. **ΜΙΑΑ!**

Ο παρατηρητής

Ήμουν μάρτυρας μιας σκηνής bullying. Δεν ήξερα αν έπρεπε να επέμβω. Φοβόμουν την αντίδραση του θύτη και της υπόλοιπης ομάδας. Τελικά, η συνείδησή μου με έκανε να μιλήσω σε έναν καθηγητή, ο οποίος στήριξε ψυχολογικά το θύμα αλλά και τον θύτη. **ΣΩΣΤΟ!**

Le harceleur

Quand j'étais petit, j'étais confronté à des comportements violents, au sein de ma famille. Influencé par ma famille, j'ai adopté une attitude agressive face à mes camarades. Ainsi, je croyais que je serais accepté par les autres. Même si je souffrais par les remords, j'étais convaincu que c'était la seule façon de m'imposer. **C'EST FAUX!**

La victime

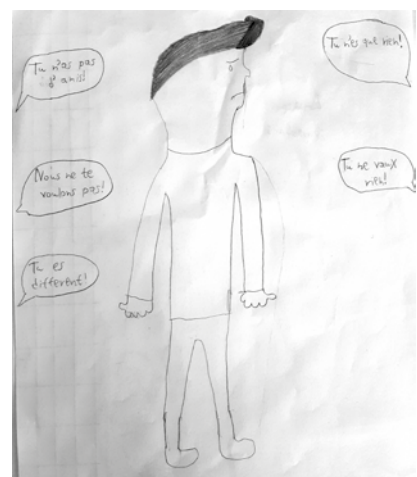
Ma vie s'est transformée à une galère. C'était la première fois que je me suis confronté à une telle difficulté. Je ne savais pas si je devais consulter mes parents ou mes professeurs, car j'avais peur d'empirer la situation. J'étais tellement submergé par ma crainte, que je ne voulais pas aller à l'école. **PARLE!**

L'observateur

J'ai été témoin d'une scène de harcèlement. Je ne savais pas si je devais m'intervenir, car j'avais peur de la réaction du harceleur. A la fin, ma conscience m'a amené à parler à un prof, qui a soutenu psychologiquement la victime mais en même temps le harceleur. **C'EST CORRECT!**

κ. Μπίθα Ιωάννα

Α' Λυκείου, Τάξη Γαλλικών

From east to west: The spark of a modern-cinema era.

2019 was a golden year for action packed films, utilizing the wonders of computer animation and live action fight scenes with movies like "Avengers Endgame" and "Spider-Man Far from Home" getting praise. But everyone seems to forget a type of cinema that is less seen in the western world. Without it, Superhero films would end up much different.

It all starts in Japan, where in the year of November 3rd 1954, the movie "Godzilla" was out in cinemas. Back then, there was no such thing as Computer-made animation, or even the computers we know. So how did they manage to make a giant

monster that seemed realistic? The solution to that was... a costume, which was really heavy. And what about the explosions and the city? Those were real bombs and the city was created using cardboard and paint. That type of cinematography later got the name "Tokusatsu" 特撮, which means "special filming".

In 1956 the western world translated and altered the film of Godzilla, which brought a different story than the original one and was a massive success. Toei also gave the rights of "Ultraman" to the west. Although nowadays it is forgotten, back then Ultraman was seen as

a competitor of Super-Man. But the most famous one is the Toku adaption of Spider-Man, in the 70's. In the series he had a sword and even a giant robot to fight the monsters.

So, if you want to see how Super-Hero films used to be in the past or even watch something modern, there are a lot of communities and YouTube videos to help you with or just ask me if you really don't want to go searching into the web.

Κωνσταντίνος Καραγιαννοδήμας,
Α' 1 Λυκείου

Χριστουγεννιάτικες συνταγές

Βασιλόπιτα της... μαμάς μου

Υλικά:

- 160 γρ. βούτυρο φρέσκο
- Κρόκοι από 6 αυγά
(τα ασπράδια χτυπημένα μαρέγκα τα προσθέτω μετά)
- 500 γρ. ζάχαρη άχνη
- 2 κ.σ. ποτό μαστίχα
- 2 κ.σ. ποτό κονιάκ
- 1 ποτήρι πορτοκαλόζουμο με 1 κ.γ. σόδα
- 1 1/2 πακέτο αλεύρι - κόκκινη φαρίνα
- Μαρέγκα (τα ασπράδια των 6 αυγών χτυπημένα)
- Λίγα τριμμένα καρύδια

Εκτέλεση:

Χτυπάμε πρώτα τα 3 πρώτα υλικά και μετά με τη σειρά ρίχνουμε τα υπόλοιπα.

Αλείφουμε το ταψί Νο 32 πολύ καλά με βούτυρο, ρίχνοντας και λίγο αλεύρι για να μην κολλήσει. Ψήνουμε όπως ένα κέικ (βουτάμε ένα μαχαίρι στην πίτα και πρέπει να βγαίνει καθαρό).

Μπορούμε να την πασπαλίσουμε με ζάχαρη άχνη για να είναι εξωτερικά άσπρη και με αμύγδαλα να γράψουμε το έτος π.χ. 2020 – ή να φτιάξουμε το 2020 με χαρτί και αφού το ακουμπήσουμε πάνω στη βασιλόπιτα να πασπαλίσουμε με ζάχαρη, οπότε αφαιρώντας το μένει το 2020 στο χρώμα της πίτας.

Πορτοκαλόπιτα με στραγγιστό γιαούρτι

Υλικά:

- 1 φλ. τσαγιού σπορέλαιο
- 1 φλ. τσαγιού ζάχαρη
- 4 αυγά
- 250 γρ. στραγγιστό γιαούρτι
- 1 φακελάκι μπέικιν-πάουντερ
- Ξύσμα από ένα πορτοκάλι
- 1/2 κιλό φύλλο κρούστας

Για το σιρόπι:

- 2 φλ. τσαγιού ζάχαρη
- 1 φλ. τσαγιού φρέσκο χυμό πορτοκαλιού
- 2 φλ. τσαγιού νερό
- 2 βανίλιες
- λίγο ξύσμα πορτοκαλιού

Εκτέλεση:

Χτυπάμε το λάδι με τη ζάχαρη μέχρι να ομογενοποιηθεί το μείγμα.

Προσθέτουμε τα αυγά, το γιαούρτι, το ξύσμα και το μπέικιν.

Μέσα σε ένα ταψί Νο 28-30 κόβουμε το φύλλο κρούστας σε πολύ μικρά κομματάκια με ένα μαχαίρι ή με το χέρι μας. (Με το μαχαίρι μπορούμε όπως είναι το φύλλο ρολό να αρχίσουμε να κόβουμε κάθετα και μετά οριζόντια και στο τέλος ψιλοκόβουμε με το χέρι).

Ρίχνουμε μέσα το μείγμα και ανακατεύουμε μέχρι τα κομματάκια από το φύλλο και το μείγμα να γίνουν ένα.

Ψήνουμε σε προθερμασμένο φούρνο στους 180° για περίπου 30' λεπτά.

Στο μεταξύ φτιάχνουμε το σιρόπι, βράζοντας όλα τα υλικά μαζί και το αφήνουμε να κρυώσει.

Μόλις ψηθεί η πίτα, την περιχύνουμε με το σιρόπι, κατά προτίμηση η πίτα να είναι ζεστή και το σιρόπι κρύο.

Αννα Αλεξίου, Β' 1 Λυκείου

Δεν ξέρω τίποτα, δεν έχω τίποτα, δεν είμαι τίποτα,
αν είμαι εδώ, μέσα στον κόσμο,
μ' ένα μεγάλο φτερό καρφωμένο στο στήθος,
αυτό 'ναι που 'μαθα μια λέξη, και τη λέω και κλαίω:
ελευθερία.

αυτήν γνωρίζω, αυτήν υπάρχω, αυτήν ανεμίζω,
αυτήν που μου 'μαθαν οι σκοτωμένοι
σε μουγγά νυχτέρια κάτω απ' τις πέτρες
τόσων λιθοβολισμών.

- μια λέξη μόνο:

Ελευθερία.

Ελευθερία.

Ελευθερία.

Γιάννης Ρίτσος

